

ATMOSFÉRA

PRÍBEH LÁSKY MEDZI HVIEZDAMI

TAYLOR
JENKINS REID

Ljndeni

Atmosféra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Taylor Jenkins Reid
Atmosféra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ATMOSFÉRA

TAYLOR JENKINS REID

ATMOSFÉRA

Preložila Zdenka Buntová

Ljndeni

Venujem Paulovi Dyeovi, najdlhšie slúžiacemu letovému riaditeľovi v NASA a autorovi knihy *Shuttle, Houston*.

Paul, videla som, ako si navigoval mnohé posádky, aby sa bezpečne dostali domov. Táto kniha by bez teba nevznikla.

POZNÁMKA AUTORKY

Milý čitateľ,

keď si moja dcéra minulé leto ľahla jedného večera do postele, vyšla som von, zahľadela som sa na nočnú oblohu, a vtom som uvidela Venušu. Visela tesne nad stromami a žiarila najjasnejšie zo všetkých hviezd. S dcérou sme sa ju snažili zazrieť už niekoľko dní. Vedela som, že by som malú mala nechať spať, no potichu som sa vkradla do jej izby a od dverí som zašepkala: „Pod' von.“

Keď sme vyšli na dvor, vzala som ju na ruky. Na nosenie na rukách sa už cíti priveľká, no ak je rozospatá, dovoľí mi to. Ukázala som na Venušu.

„Aha, tam je!“ zhíkla. „Vidím ju.“ Ešte som ju chvíľu držala v náručí a obe sme s úžasom hľadeli na nočnú oblohu.

Než som sa pustila do písania tohto románu, na oblohe som rozpoznala nanajvýš Veľký voz, ale zo svojej hlavnej postavy Joan som chcela urobiť vášnivú astronómku, a tak som si stiahla aplikáciu, vyhládala zopár kníh a začala študovať hviezdy. To, čo sa začalo

ako pokus o vytvorenie zaujímavého pozadia pre ľúbostný príbeh, vo mne naštartovalo zmenu v chápaní môjho miesta na svete.

Viete, ak začnete pozorovať nočnú oblohu, začnete sa orientovať v čase a priestore. Dozviete sa napríklad, že ak ste na severnej pologuli a vidíte Oriónov pás, je zima. Podľa toho, kde sa vo vzťahu k hviezde Polárka nachádza súhvezdie Kasiopeja, môžete získať predstavu o tom, koľko je hodín. A čo je najobľúbenejšia vec, ktorú som sa naučila? Hviezdy Altair, Deneb a Vega tvoria na letnej oblohe trojuholník, ktorý vždy smeruje na juh. Ak sa nebudaj niekedy stratíte, nájdite na oblohe tieto tri hviezdy a hneď budete vedieť, ktorým smerom sa pustiť.

Toto ma vždy vylieči, ak ma niečo trápi... stačí mi vydať sa s dcérou do noci. Áno, hojivo pôsobí radosť z času stráveného s dcérou a možno aj vzrušenie z nových poznatkov, no som presvedčená, že úľavu, ktorú cítim, spôsobuje najmä fakt, že tieto hviezdy sa nehýbu.

Ani vy, ani ja nemôžeme urobiť nič, čo by zmenilo ich polohu. Sú oveľa väčšie ako my a za nášho života sa zo svojho miesta nepohnú. Môžeme byť úspešní, môžeme byť smoliari, môžeme konať správne či nesprávne, milovať či strácať svojich milovaných, ten letný trojuholník bude vždy ukazovať na juh. A ja vďaka nemu viem, že všetko napokon dopadne mojím spôsobom dobre, aj keď sa to niekedy zdá nemožné.

Veľmi dúfam, že sa vám tento príbeh bude páčiť. No ešte viac dúfam, že Joan Goodwinová vás dokáže presvedčiť, aby ste dnes večer vyšli von, len čo sa na oblohe objavia hviezdy, a zahľadeli sa na ne. Z celého srdca dúfam, že vás Joan presvedčí, aby ste sa otvorili zázrakom.

Taylor Jenkins Reid

29. DECEMBER 1984

JOAN GOODWINOVÁ VOŠLA DO AREÁLU JOHNSONOVHO VESMÍRNE ho strediska dlho pred deviatou ráno, no v Houstone už bolo na zadusenie. Keď zamierila k budove riadiaceho strediska misií, cítila, že jej na čelo vyrazil pot. Vedela, že za to môže počasie, no nielen ono.

Jej dnešná úloha patrila medzi jej najobľúbenejšie činnosti. Počas tretej misie raketoplánu *Navigator* neletela do vesmíru ako astronautka, ale pracovala v riadiacom stredisku ako CAPCOM letového tímu Orion.

CAPCOM je jediná osoba v riadiacom centre, ktorá smie priamo komunikovať s posádkou raketoplánu, čo je jedna z mnohých úloh zastávaných astronautmi, ktorí práve nie sú na misii.

Toto Joan musela často vysvetľovať ostatným hosťom, keď sa výnimočne dala nahovoriť na nejakú párty. Áno, astronauti sa pripravujú na lety do vesmíru, no pomáhajú aj navrhovať nástroje a experimenty, testujú stravu, pripravujú raketoplán, prednášajú študentom o činnosti NASA, lobujú vo Washingtone za cesty do

vesmíru, komunikujú s médiami a robia množstvo ďalších vecí. Je to vyčerpávajúci zoznam.

Byť astronautom neznamená len dostať sa tam hore. Astronauti sú zároveň členmi tímov, ktoré dostávajú aktuálne posádky do vesmíru.

Navyše, Joan už vo vesmíre bola. Doma mala v nočnom stolíku ťažko získateľný talizman, po ktorom túži každý astronaut: zlatý odznak. Dôkaz, že je jednou z hŕstky tých, ktorí opustili túto planétu.

Velkolepú trblietavú modravu siedmich oceánov videla z výšky vyše tristo kilometrov. Ako tú farbu pomenovať? *Blankytná? Kobaltová? Ultramarínová?* Neexistuje výraz, ktorý by tú nádheru dokázal výstižne pomenovať. Deväťdesiatdeväť celých deväť desiatín percenta ľudských bytostí, ktoré kedy žili, takú modrú nikdy nevidelo. Ona však áno.

No teraz bola doma, oboma nohami na pevnej zemi a mala svoju úlohu.

Keď s čiernou kávou v ruke vošla ráno do budovy riadiaceho strediska, bola pokojná. Necítila nervozitu, ani strach či clivotu.

To príde až neskôr.

DO RIADIACEJ ČASTI CENTRA VOŠLA cez rozľahlú poslucháreň. Chvíľu sledovala, ako členovia predchádzajúcej zmeny pripravujú dvoch špecialistov misie na výstup do otvoreného vesmíru.

Jej šéf Jack Katowski, vedúci misie Orion, už bol v hlavnej sále a počúval šéfa končiacej sa zmeny, ktorý mu podával hlásenie.

Jack mal vlasy ostrihané nakrátko, šedivejúce spánky a ešte aj v NASA preslávenej svojím stoicizmom si získal povest' neuveriteľne chladnokrvného človeka.

Práve tento človek dlhodobo presadzoval Joan do pozície CAP-COMa. Vytvorili spolu zohraný tím, na čo bola Joan patrične hrdá,

keďže to potvrdzovalo, že je dobrou tímovou hráčkou obzvlášť s posádkou letu STS-LR9 zloženou takmer výlučne z astronautov z jej výcvikovej skupiny.

Veliteľ Steve Hagen bol jedným z ich inštruktorov, no zvyšok posádky – pilot Hank Redmond a špecialisti misie John Griffin, Lydia Danesová a Vanessa Fordová – vstúpil do programu naraz s Joan, výcvik absolvovala spolu s nimi. Túto prácu sa učila vykonávať po ich boku.

Boli pre ňu viac než len kamaráti; niektorí jej boli ako rodina. A komplikované príbehy jej vzťahu s každým z nich prispeli k tomu, že bola presne ten CAPCOM, akého dnes potrebovali, a zároveň poslednou osobou, ktorá by mala túto úlohu vykonávať.

Poslaním raketoplánu bolo vypustiť satelit *Arch-6*, ktorý mal slúžiť na pozorovanie Zeme pre americké vojenské námorníctvo. Lenže včera, druhý deň letu, keď sa tím chystal vypustiť satelit z nákladného priestoru raketoplánu, sa západky zasekli.

Dnes ráno sa Vanessa Fordová a John Griffin pripravovali na výstup do vesmíru, aby sa k nákladnému priestoru dostali zvonka a západky uvoľnili manuálne.

Joan sa pripojila k tímu v riadiacom letovom stredisku. Zaželala dobré ráno letovému lekárovi Rayovi Stoneovi, kývla Gregovi Ullmanovi, vedúcemu technikovi, ktorý zodpovedal za elektrotechniku, životné podmienky na palube a za spotrebný materiál. Vedúceho technika volali všetci skratkou EECOM.

Isaac Williams, CAPCOM končiacej sa zmeny, ju pri odovzdávaní služby informoval o telemetrii a časovom pláne. Fordová a Griff už boli v skafandroch a pred výstupom do otvoreného priestoru dýchali čistý kyslík, aby im z krvi odstránil dusík, čím sa minimalizuje riziko, že im bubliny dusíka poškodia tkanivá. Takzvané prípravné preddýchanie sa malo skončiť o šesť minút. Isaac odišiel a Joan zaujala miesto pri ovládacom paneli.

Jack sa pripojil ku komunikačnému spojeniu s raketoplánom rovnako ako Joan, Ray, Greg a zvyšok letového tímu Orion, pozostávajúceho z dvadsiatich členov, ktorí mali stanovištia v hlavnej sále riadiaceho strediska. V ďalších miestnostiach strediska pracoval podporný tím.

Fordová a Griff ukončili preddýchanie a prešli do prechodovej komory, kde počkajú, kým sa dokončí dekompresia, aby boli pripravení na pohyb v otvorenom vesmíre.

Letová a stredná paluba raketoplánu, na ktorých astronauti žijú a pracujú, sú vždy natlakované tak, aby napodobnili atmosféru na zemskom povrchu, no nákladný priestor, kde sú satelity uložené, kým ich neuvoľnia do vesmíru, takto natlakovaný nie je. Je vystavený vesmírnemu vzduchoprázdnu. Ak by tam Fordová a Griff vstúpili bez skafandrov, z pľúc a krvného obehu by im okamžite vysalo všetok kyslík, do pätnástich sekúnd by stratili vedomie a do dvoch minút by boli mŕtvi.

Ľudské telo – akokoľvek je inteligentné – vzniklo v podmienkach zemskej atmosféry, čo zväzda k tvrdeniu, že ľudia nie sú prispôbení na pobyt vo vesmíre. *Nech už k tomu, akí sme, viedlo čokoľvek, ľudské telo nebolo predurčené na pobyt vo vesmíre.* Joan to však vnímala opačne.

Ľudská inteligencia a zvedavosť, naša vytrvalosť a odolnosť, schopnosť dlhodobo plánovať a spolupracovať priviedli ľudstvo až sem.

Joan verila, že pre vesmír vôbec nie sme nevhodní. Sme presne tí, ktorí by tam mali byť. Sme jediná inteligentná forma života, o ktorej v našej galaxii vieme, ktorá si uvedomuje existenciu vesmíru a snaží sa mu porozumieť.

Sme takí odhodlaní dozvedieť sa, čo leží mimo nášho dosahu, že sme prišli na to, ako zostrojiť raketu a dostať sa mimo zemskej atmosféry. Je to vzrušujúca schopnosť, ktorá láka tvrdých dobrodruhov, no najlepšie ju zvládajú ľudia ako Joan. *Vedátori.*

Skutočným hrdinom vesmírneho výskumu nie je dobrodruh, ale odborník, človek s vášňou pre poznanie, disciplínu a tímovú prácu. Výskum vesmíru nestojí na impulzivnosti, ale na pripravenosti, pokoj je dôležitejší než bezhlavá odvaha. Pri takom vzrušujúcom povolaní to môže vyzeráť ako otravná rutina, keďže každé riziko sa dôkladne analyzuje a kompromisy neprichádzajú do úvahy. Vo vesmírnych programoch niet miesta pre dobrodruhov.

NASA dbá na bezpečnosť každého účastníka, pre každý scenár má pripravený model správania.

Keď sa odtlakovanie prechodovej komory ukončilo, Jack dal Joan pokyn, aby sa spojila s raketoplánom.

Od tej chvíle si uvedomovala vlastný dych a tep srdca. Nie je to preto, že by sa obávala o osud misie – zatiaľ nebol nijaký dôvod na strach –, no vždy, keď sa mala rozprávať s Vanessou Fordovou, zmocnilo sa jej rozochvenie.

„*Navigator*, tu Houston,“ začala.

„Houston, počujeme vás,“ odpovedal Steve Hagen a Hank Redmond sa pridali so svojím typickým texaským prízvukom: „Dobré ráno, Goodwinová.“

„Dnes máme vzrušujúci deň,“ ozval sa hlas Lydie Danesovej.

Joan jej dala za pravdu. „Dnešný program je nabitý, no s radosťou oznamujem, že Griff a Fordová majú povolenie na výstup do kozmu.“

„Rozumiem,“ zareagovala Fordová.

„Áno, príjem potvrdený, Goodwinová,“ ozval sa Griff. „Rád počujem tvoj hlas.“

Začalo sa posledných štyridsaťpäť minút *predtým*.

VANESSA FORDOVÁ MALA UŽ HODINY NA TELE PRIPOJENÉ BIOME dicínske senzory vysielajúce údaje o jej životných funkciách letovému lekárovi, ktorý monitoroval každý jej nádych. No Vanessa vedela, že na Zemi ju stále niekto pozoroval ešte pred tým, než jej na telo umiestnili elektródy.

Riadiace stredisko vedelo o všetkom, čo sa dialo v raketopláne – poznali každú teplotu, každú súradnicu, stav každého spínača. Všade, kam sa Vanessa pohla, Houston bol tam, počul a vnímal všetko okolo nej.

Zdalo sa, že nikoho iného z posádky to netrápi tak ako ju. No vedomie, že tam dolu majú všetci prehľad o jej srdcovej frekvencii a vidia, ako jej telo reaguje, vždy keď Houston prehovorí, v nej vyvolalo pocit, že sa nemá kam skryť.

„Aj ja rada počujem tvoj hlas, Griff,“ povedala Joan. „Dobrý začiatok dňa.“

Vanessa jej na hlase poznala, že sa usmieva. Natiahla sa, položila ruku v rukavici na poklop prielezu z prechodovej komory do nákladného priestoru. V hrudi pocítila chvenie. Dvere nákladného priestoru boli už otvorené, od vesmíru ju delil už len ten poklop.

Poklop prechodovej komory bol jednou z mála vecí v raketopláne, ktoré nevysielali vlastný signál. To, že sa ho chystajú otvoriť, museli Houstonu oznámiť.

Vanessa pozrela na Griffa. Bola rada, že je s ňou práve on. Vždy ho mala rada, a nielen preto, že obaja pochádzali z Nového Anglicka, hoci aj to zavážilo.

„Houston, dekompresia ukončená, otvárame prielez z prechodovej komory,“ povedal Griff.

Vanessa začala otvárať poklop. Snažila sa, aby si jej srdce udržalo pravidelný rytmus. Trvalo jej päť rokov, kým sa prepracovala k tomuto okamihu, snívala o ňom väčšinu svojho života.

Vesmír.

Jej aj Griffovi sa zatajil dych, keď nazreli cez poklop.

Cez okienko kabíny pozerali neraz, no na pohľad, ktorý sa im naskytol, ich to pripraviť nemohlo.

Ten okamih naplno pohltil Vanessinu myseľ. Jasnú svetlú loď osvetľovali len bezprostredné okolie, no ďalej bolo všetko čierne. Nijaký horizont, len stena *Navigatora* a potom prázdnota a v diaľke žiarivé farby Zeme.

„Páni,“ zhĺkla a pozrela na Griffa, ktorého ten ohromujúci pohľad obral o reč.

Pohla sa z miesta a prekĺzla poklopom, aby urobila svoj prvý krok do vesmíru. Nohy mala pevné, keď vykročila do tmy, no pri pohľade do prázdnoty, akú v živote nevidela, jej div nevypadli oči.

Pozrela za široké dvere nákladného priestoru a v diaľke uvidela Zem. Ponad púšte severnej Afriky sa tiahli mraky. Na okamih znehybnela a zahľadela sa na Indický oceán.

Odjakživa milovala vznášať sa nad oblakmi, no byť nad nimi takto vysoko jej vyrazilo dych.

„Bože môj,“ hlesol Griff.

Otočila sa k nemu. Obaja boli pripútaní k lodi a Griff sa odrazil.

Nasledovala ho, mieril priamo k satelitu v nákladnom priestore. Výchľad do otvoreného priestoru bol síce úchvatný, no nebola tam preto, aby sa ním nadchýnala: vždy sa túžila „pohrať“ s mechanikou vo výške tristo päťdesiat kilometrov nad zemskou atmosférou.

Keď sa dostali do nákladného priestoru, každý z nich zaujal svoje miesto. Západky boli dokopy štyri – dve na každej strane satelitu.

„Fordová, spomal,“ zavrčal Griff. „Ak vytvoríme rekord za najkratší výstup do vesmíru, našťve ma to.“

„Z tohto teda bohviekoľko času nevyžmýkame,“ namietla. „Veď stačí uvoľniť zopár svoriek. No ak myslíš, dobre.“

Nástrčným kľúčom uvoľnila jednu západku na svojej strane a prešla k druhej. Keď otvorila aj tú, chvíľu počkala, kým Griff neuvoľní aj svoju druhú.

Keď skončil, vzdychol. „Houston, svorky sú uvoľnené, a to najmä vďaka dokonale efektívnej Vanesse Fordovej.“

„Rozumiem, *Navigator*. Dobrá práca,“ zareagovala Joan a dodala: „*Navigator*, v tých skafandroch máte ešte dve hodiny k dobru, takže bude lepšie, ak vás necháme v prechodovej komore pre prípad, že by sa pri vypúšťaní satelitu niečo skomplikovalo.“

„Alebo sa len snažíš byť milá,“ vyprskol Griff.

„No, tu dolu máme pre vás slabosť,“ prišla Joanina odpoveď.

Vrátili sa k prielezu. Griff pustil dnu prvú Vanessu, potom sa k nej pridal a otočil sa, že poklop zatvorí, no zrazu znehybnel, pozrel na Vanessu a zdvihol obočie.

Podľa protokolu mali poklop uzavrieť, no ak ho nechajú otvorený, budú môcť sledovať, ako satelit opúšťa raketoplán.

Vanessa nechcela Houstonu klamať, no neubránila sa úsmevu.

Griff jej ho opätoval, odtiahol ruku a nechal poklop otvorený.

„Houston, sme v prechodovej komore,“ nahlásil.

Obaja sa sústredili na otvorený prielez a pozorne sledovali, ako sa výklopná plošina dvíha do polohy na uvoľnenie satelitu.

„Houston, náklon satelitu je dostatočný,“ počula Vanessa Steva a spomenula si na posledný večer pred štartom misie, ktorý strávili v karanténe na Myse Canaveral. Steve visel na telefóne aspoň hodinu, telefonoval Helene. Hank bol našťvaný, pretože sa nevedel dočkať, kedy bude môcť zavolať Donne, no Steve len stál opretý o kuchynskú linku, žartoval so svojou ženou a okolo prenikavo modrých očí sa mu od smiechu robili vejáriky vrások. Vanessa zrejme počúvala viac, než by asi mala. Zdalo sa, že pre Steva je hračka

byť naraz oboma stránkami samého seba – mužom, ktorým bol na Zemi, a zároveň veliteľom, ktorým bude tu hore. Pre ňu boli tieto dve úlohy vždy v konflikte. „Máme súhlas na vypustenie satelitu?“

„Potvrdené, *Navigator*,“ odvetila Joan. „Máte oficiálne povolenie na vypustenie.“

Pri diaľkovom manipulačnom systéme RMS bola Lydia. Satelit uvoľní ona.

„Rozumiem, Houston,“ odpovedala Lydia. „Uvoľnenie satelitu je pripravené.“

„*Navigator*, správa prijatá.“

Satelit držali v nákladnom priestore dve detonačné šnúry. Vanessa s Griffom sledovali, ako Lydia presne podľa plánu na diaľku jednu z nich odpálila.

Lenže vtom explodovala aj druhá a v takom záblesku, aký Vanessa ešte nevidela. Nepodobalo sa to na nič, čo vídala počas simulácií. Výbuchy roztrhali kovové pásy okolo satelitu na kusy. Trosky sa rozleteli na všetky strany.

Vanessa nechápala, čo sa stalo, uvidela len záblesk kovu a Griff vzápätí zachrčal, akoby mu niekto vyrzil vzduch z pľúc.

Otočila sa a pod opaskom na jeho skafandri zbadala trhlinu. Ak bude vystavený otvorenému kozmu, v priebehu pár sekúnd ho to zabije. Griff si trhlinu rýchlo zakryl rukou.

„Som v poriadku,“ uistil ju. Obaja vedeli, že nateraz ho ruka na poškodenom skafandri ochráni, no hlas mal slabý, prerývaný, akoby mu v pľúcach nezostal žiadny vzduch.

Vtom sa spustil alarm. Vanessa ten zvuk poznala, no v prvom okamihu nevedela, odkiaľ prichádza. Až keď sa Steve, Hank a Lydia rozkričali, pochopila, že došlo k ďalšiemu zásahu.

KEĎ SA ROZOZVUČAL ALARM, JOAN SA ZHLBOKA NADÝCHLA A SNA žila sa zachovať chladnú hlavu, no vtom Greg vyskočil na rovné nohy a jej stiahlo žalúdok.

„Šéf, tu EECOM. Vidíme záporné dP/dT. Tlak rýchlo klesá.“

Jack: „Na akých hodnotách sme?“

Než Greg stihol odpovedať, ozval sa Hankov hlas. Znel rozvážne, ale ostro: „Houston, tu *Navigator*. Máme únik z kabíny. Cítíme rýchly pokles tlaku.“

„Rozumiem, *Navigator*.“ Joan sa snažila ovládnuť a udržať pokojný hlas. Pozrela na Jacka.

Otočil sa k nej, pohľad mal sústredený. „Povedz im, že v plášti majú dieru. Podľa miery poklesu tlaku musí byť pomerne veľká, možno aj pol palca. Trup to prerazilo niekde vzadu, s najväčšou pravdepodobnosťou na strednej alebo na letovej palube. Vidia miesto poškodenia?“

Joan tlmočila otázku posádke.

„Nie, Houston, žiadnu dieru nevidíme,“ hlásil Hank.

Jack: „Povedz im, nech zo stien odstránia skrinky, krycie panely, skrátka všetko, aby odkryli trup. Všetko musí preč!“

„Rozumiem,“ prikývla Joan.

Jack pokračoval: „Fordovú a Griffa zatiaľ nechaj v prechodovej komore a čo najrýchlejšie začnite s natlakovaním. Povedz im, aby do kabíny pustili kyslík a naplno otvorili dusíkové systémy 1 a 2, aby sme kompenzovali únik, kým tú dieru nenájdem!“

Joan odovzdala pokyny posádke. Jasne, stručne, pokojne. *Toto je NASA. Na každú situáciu máme plán.*

„Rozumiem,“ prišla Hankova odpoveď a posádka sa pustila do práce. „Ideme na to.“

Greg: „Šéf, žiadnu pozitívnu zmenu v rýchlosti úniku nevidíme. Tlak stále klesá!“

Joan vedela, že o zvýšený prívod kyslíka a dusíka sa s najväčšou pravdepodobnosťou stará Hank, zatiaľ čo Steve a Lydia čo najrýchlejšie odstraňujú zo stien všetko, čo sa dá, zväzky káblov, spacie vaky. Obmedzený priestor raketoplánu bol zaprataný množstvom vecí, všetko potrebovali strhnúť, aby našli tú dieru. Každá sekunda, ktorá uplynula, ju naplňala čoraz väčšou úzkosťou.

Obzrela sa, no Jack bol sústredený na Grega.

„V zadnej časti letovej paluby to nie je!“ oznámil Steve.

„Už sťahujem skrinky zo strednej paluby!“ zakričala Lydia.

Greg pozrel na Jacka a pokrútil hlavou.

Jack frustrovane tresol po riadiacom pulte a otočil sa k Seanovi Guttersonovi, ktorý mal na starosti mechanické systémy. „RMU, čo tam máš? Čo nevidia? Potrebujem informácie! Zostáva nám pár sekúnd!“

Všetci už boli na nohách. Zavládol taký rozruch, že Joan nepočula vlastné myšlienky.

Pri výcviku si prešla krízovými situáciami s rýchlo klesajúcim tlakom a vedela, že problém sa podarí vyriešiť, jedine ak nájdu presné miesto úniku.

Inak posádka zahynie.

Toto je NASA. Na všetko máme plán.

KEĎ VANESSA ZATVORILA POKLOP, V PRECHODOVEJ KOMORE SA začal vytvárať tlak, no stačil jej jediný pohľad na Griffa, aby vedela, že stráca vedomie. Vsunula ruku pod jeho, pritisla ju na diery v jeho skafandri a stlačila mu spodnú časť brucha.

„Griff, Griff,“ prihovorila sa mu. Nijaká odpoveď. „John Griffin, počuješ ma?“

Keď zažmurkal, nevedela určiť, či to urobil zámerne. „Hurá,“ zaplesala. „Mám ťa.“

Nedokázala presne určiť moment, kedy omdlel, vedela len to, že mu ruka ochabla. Kým sa tlak v prechodovej komore nevráti na pôvodnú hodnotu, Griffa udrží pri živote len jej ruka. Skontrolovala, či pod skafandrom niekde nekrváca, no známky krvi nenašla.

Počula rozruch a hlasy svojich kolegov z posádky, ktorí sa snažili skoordinať. Stevov hlas ju upokojil, no Lydiin naberal panický tón.

Vtedy si uvedomila si, že Hanka už najmenej tridsať sekúnd nepočula.

Čas sa spomalil, ten okamih sa predlžoval. Vanesse zovrelo žalúdok.

Keď mala šesť rokov, mama jej oznámila, že otec zomrel. Nepamätala si, čo presne jej mama vtedy povedala, v pamäti jej zostal len okamih pred tým, keď sa na ňu mama nemo pozerala, no nedokázala prehovoriť. Bol to len okamih, no Vanessa pochopila, že sa stalo niečo strašné. Prezradilo jej to ticho, ktoré predchádzalo maminým slovám.

Teraz si na to ticho spomenula.

RAY VSTAL. „LETOVÁ KONTROLA, TU LEKÁR. JOHNOVI GRIFFINOVI klesá tep.“

Joan sa snažila spomaliť vlastný dych.

„Hank stratil vedomie,“ oznámila Lydia a dodala: „Myslím, že aj Steve.“

Jack zbledol a rýchlo pozrel na Joan. „Udržuj spojenie s Danesovou.“

„Rozumeli sme, *Navigator*,“ odvetila Joan, no každé slovo jej oťaželo v ústach ako balvan. „Počujeme vás.“

Jack: „Nech Danesová ďalej hľadá miesto úniku, ale musí tiež ustrážiť, aby bol N₂ nastavený na maximum. Fordovú nechaj pri Griffovi v prechodovej komore, nech naňho dozrie.“

„Jasně,“ prikývla Joan a pripojila sa na spoločný rádiový kanál. „*Navigator*, tu Houston. Danesová, potrebujeme, aby si čo najskôr našla miesto úniku. Vidíme, že dusík sa naplno valí dnu, ale k zvýšeniu tlaku v kabíne nedošlo.“

„Myslím, že...“ začala Lydia, no nedopovedala.

„*Navigator*? *Navigator*, tu Houston, počujete ma?“ zvolala Joan. Ticho.

„Lydia Danesová, počuješ ma?“

Žiadna odpoveď. Joan sa to teraz zdalo nepopierateľné, hoci ešte pred sekundou by povedala, že je to takmer vylúčené. Už len simulovať pri tréningu stratu všetkých troch v kabíne by bola hrôza, v skutočnosti sa to nikdy stať nemalo.

Napäto sa predklonila. „*Navigator*, tu Houston, ozvite sa!“

Ray: „Letová kontrola, tu lekár. Vzhľadom na rýchlosť poklesu tlaku sú Hagen, Redmond a Danesová určite v bezvedomí

a vzhľadom na dĺžku dekompresie sa dokonca obávam, že môžu byť mŕtvi.“

Ten okamih doľahol na Joan plnou váhou, šija jej stuhla, hlava oťažela.

Greg: „Šéf, tu EECOM. Tlak v kabíne stúpa.“

Jack: „Stúpa? Potvrďte, že ste povedali *stúpa*.“

„Stúpa, pane. Tlak v kabíne sa vracia na normálnu úroveň.“

„Takže Danesová tú dieru napokon našla,“ zamrmlal Jack.

Joan sa pripojila na komunikačný kanál. „*Navigátor*, tu Houston. Môžete potvrdiť, že ste našli dieru a zaplátili ju?“

Ray: „Nedokáže odpovedať.“

„Lydia, ozvi sa!“ zopakovala Joan.

Nič.

Nič.

Nič.

A zrazu Vanessin hlas: „Houston... Myslím, že som jediná, kto tu zostal.“